

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Petrus 5, 6 - 9
Ochtenddienst

Broeders en zusters, nadat we onze afhankelijkheid van de Here hebben beleden in het votum en geluisterd hebben naar de liefdevolle woorden waarmee de Here ons begroet, zullen we Here aanbidden in ons lied. Psalm 96 vers 1. Vervolgens zingen we de verzen 4 en 5 van deze psalm. Laten we nu onze harten tot God verheffen.

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Lied : Psalm 96 : 1, 4 en 5**
- 4. Lezing van de wet**
- 5. Schuldbelijdenis door het zingen van Psalm 51 : 2 en 3**
- 6. Genadeverkondiging**
- 7. Zingen Psalm 103 : 1 en 3**
- 8. Gebed om vernieuwing door de Heilige Geest**
- 9. Schriftlezing : 1 Petrus 3 : 13 – 4 : 6**
- 10. Lied : Psalm 139 : 2 en 8**
- 11. Tekst : 1 Petrus 5 : 6 - 9**
- 12. Lied : Psalm 34 : 1 en 2**
- 13. Dankzegging en voorbede**
- 14. Slotzang : Gezang 34 : 3 en 4**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

We zijn vanmorgen opgeschrikt door de mededeling dat twee gezinnen en een zuster zich hebben onttrokken aan opzicht en tucht van de kerkenraad. Dat ze ook de gemeenschap met ons hebben verbroken. En helaas is het niet de eerste keer in de afgelopen tijd. In de afgelopen jaren hebben we al van veel broeders en zusters op deze pijnlijke manier afscheid moeten nemen. En je vraagt je af: wat is er toch aan de hand?

Ligt de schuld bij ons als gemeente? Doen we als gemeente iets verkeerd waardoor zich steeds weer broeders en zusters onttrekken? Dat is een pijnlijke vraag. Maar het probleem is te ernstig om die vraag uit de weg te gaan. Ontegenzeggelijk is er veel in ons leven met de Here en elkaar dat verbeterd zou kunnen worden. Toch zou het te simpel zijn om dat aan te wijzen als de reden voor de onttrekkingen. Want als ik de onttrekkingen van het afgelopen jaar naga, dan is er niet echt een gemeenschappelijke reden aan te wijzen voor de onttrekkingen.

Als we kijken naar de onttrekkingen van vandaag dan zijn de situaties niet vergelijkbaar. Eén gezin gaat zich aansluiten bij een andere kerk, het andere gezin is op zich blij met de erediensten bij ons, maar voelt zich niet opgenomen in de gemeente. En in de derde situatie is er sprake van, ik kan het helaas niet anders zeggen, van ongelof.

Het is goed om de vraag te stellen of wij dingen het gedaan of nagelaten die hebben bijgedragen aan al deze onttrekkingen. Maar aan de andere kant moeten we oppassen voor overschatting van onszelf. Alsof wij als gemeente in de hand hebben of iemand blijft geloven of niet. Of iemand deel blijft uitmaken van de gemeente. Hebben wij het geloof van onze broeder of zuster in de hand? Nee, absoluut niet. De dominee kan niet door zijn preken het geloof geven. De ouderling kan bij zijn bezoeken het geloof niet bewerken. En wij als gemeenteleden ook niet. De Here geeft het geloof en Hij alleen. Natuurlijk kunnen we elkaar wel helpen. En later in de preek hoop ik daar nog wat over te zeggen. Maar we zouden elkaar misleiden als we menen dat iedere onttrekking het gevolg is van een falende prediking, ambtelijke zorg of gemeenteleven. Wat hier aan de hand is, gaat veel dieper. En willen we als gemeente staande blijven, dan moeten we beginnen om onder ogen te zien wat hier ten diepste aan de hand is: het is de duivel die rondgaat om kinderen van God te verslinden. Al wil ik hiermee niet zeggen, dat al die broeders en zusters die zich onttrokken hebben al door de duivel verslonden zijn of dat

zullen worden. Al geloof ik wel dat er aantal sprake is van ongehoorzaamheid tegenover de Here. Want ze onttrekken zich aan de ware kerk van Jezus Christus. Ook al wil men in de Michaëlkerk wel het Woord van de Here trouw naspreken. Ik kan daar niet over oordelen. Maar men maakt wel deel uit van de Nederlands Hervormde Kerk. Een kerk waarin predikanten openlijk mogen leren dat Jezus van Nazareth de door God beloofde Messias is. De ware en eeuwige Zoon van God. En zoals de Here ons leert in de eerste brief van Johannes, hoofdstuk 2 vers 22, is dit de leer van de antichrist.

Ik wil u deze morgen het Woord van de Here verkondigen onder het volgende thema:

De kerk van Jezus Christus moet bescherming zoeken tegen de duivel.

Zij moet dat doen door:

- 1. Zich te onderwerpen onder de machtige hand God,**
- 2. Nuchter en waakzaam te zijn,**
- 3. Samen vast te staan in geloof.**

We moeten dus allereerst bescherming zoeken tegen de duivel door ons te onderwerpen onder de machtige hand van God. Deze uitdrukking: het onderwerpen onder de hand van, komen we ook tegen in Genesis 16 vers 9. Daar zegt de Engel van de Here tegen Hagar, die gevlucht is voor haar meesteres Sarai dat zij terug moet keren naar haar meesteres en zich moet vernederen onder de haar hand. Hagar moet dus terugkeren en zich onderwerpen. Zich klein maken onder de hand van haar meesteres. Zo roept Petrus ons op hetzelfde te doen onder de machtige hand van de Here.

En ligt hier niet gelijk een van onze grote problemen in de omgang met de Here. Als moderne mensen van de 21ste eeuw, zien we onszelf als mondige mensen. Als mensen die zelf een oordeel hebben en zich niet zomaar laten gezeggen. Die menen dat allerlei verkeersregels niet voor hen gelden. Die menen dat allerlei bepalingen over het kopiëren van software, muziek en films niet voor hen gelden. En die maar naar eigen inzicht omgaan met de kerkgang. Of met andere geboden van de Here.

Natuurlijk, dat kan. De Here laat u dat wel toe. Maar we moeten dan niet vreemd opkijken als de duivel meer en meer grip op ons krijgt. Als we ons niet onder de machtige hand van de Here willen vernederen, dan vinden we ook niet de bescherming die deze hand geeft. Als we bij regen niet onder een paraplu willen schuilen, dan moeten we niet verbaasd zijn als we nat worden. Zo is het ook met de Here. Als we

menen dat wij het beter weten dan de Here, dan moeten we ook de gevolgen daarvan aanvaarden.

Even om misverstanden te voorkomen: het gaat dus niet om zonden die we tegen ons wil doen. Maar om zonden waar we voor kiezen. Om dingen waarvan we heel goed weten dat de Here ze niet wil en die we toch doen, zonder daarover berouw te hebben en zonder ons daarvan te bekeren.

Petrus spreekt hier overigens niet voor niets over de machtige hand van God. Het woord “machtig” herinnert aan de sterke hand van de Here waardoor Hij zijn volk van Israël bevrijd heeft uit het slavenhuis van de Farao. De hand waardoor Hij tien grote plagen over het land bracht. Waardoor Hij het water van de Schelfzee in tweeën deelde. Wie bescherming wil vinden onder deze machtige hand van de Here, moet zich daarvoor wel klein maken, maar hij zal door de Here verhoogd worden. Dus tegenover het vernederen, waarbij wij ons klein maken, staat het verhogen door de Here. Waarbij Hij ons groot maakt. Niet gelijk. Maar op zijn tijd.

Zo zal het dus kunnen gebeuren, en zo gebeurt het ook vaak, dat we in de ogen van de mensen maar slap en zwak zijn als we luisteren naar de Here. Als we zondags naar de kerk gaan i.p.v. naar de winkels of het voetbalveld. En dat anderen ons maar doetjes vinden als we voor het huwelijk nog geen geslachtsgemeenschap hebben. Maar er komt een dag waarop de Here ons zal verhogen en deze mensen zal laten zien dat wij groter zijn dan zij. En het uiteindelijk daarom gaat. Om wat Hij van ons vindt.

Vervolgens roept Petrus zijn lezers op om al hun bekommernis, al hun zorgen, op de Here te werpen. Het lijkt er op dat Petrus nu over iets nieuws begint. Toch is dit maar schijn. In het Grieks komt dat ook duidelijk uit, omdat daar vers 6 en 7 één zin vormen. Waarbij vers 6 de kern van de zin vormt en je vers 7 letterlijk zo vertaald zou moeten worden: werpend al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u. Het is niet altijd eigenwijsheid ten aanzien van Gods geboden die ons ertoe brengt om ons niet te vernederen onder Gods machtige hand. Hetzelfde kan gebeuren bij de manier waarop de Here ons leven leidt. Als Hij onze man of vrouw uit dit leven wegneemt. Als Hij ziekten in ons bestaan brengt. Financiële zorgen. Dan kan er ook gemakkelijk verzet tegen de Here ontstaan en onwil om ons onder Gods machtige hand te vernederen. Nu leert de Here ons in onze tekst niet om te doen of er geen zorgen zijn. De Here leert ons hier niet om stoïcijns te zijn. Om dus net te doen alsof er niets aan de hand is. Nee, de Here leert

ons die zorgen, ja zelfs, al onze zorgen op Hem te werpen. We moeten die zorgen dus bij God brengen, in het geloof dat Hij onze Vader is. Een Vader die weet wat wij nodig hebben. Precies zoals de Here Jezus ons dat geleerd heeft in Mattheüs 7. Waar Hij ons wijst op de vogels, die niet zaaien en maaien en toch te eten hebben, door de zorg van Gods machtige hand. Wij moeten ons dus ook niet bezorgd maken, want wij zijn in Gods ogen nog veel kostbaarder. Hij weet dat wij deze dingen nodig hebben. En zoals Hij voor de vogels zorgt, zo zorgt Hij ook voor ons. Zoals Petrus dat aan het eind van vers 7 nadrukkelijk zegt: want Hij zorgt voor u.

We moeten dus geen afstand nemen van de Here als Hij moeiten in ons leven brengt. Dan moeten wij niet doen alsof wij beter weten wat goed voor ons is als Hij. Want ook dan gaan we de machtige hand van God die ons beschermt missen. We doen er dus goed aan om ons in alle dingen te vernederen onder de machtige hand van de Here. En al de zorgen die we hebben, die hoeven we niet te ontkennen. Maar die mogen we allemaal op Hem werpen. Ook onze grote zorgen die we hebben over de zielen van al die broeders en zusters die zich in de afgelopen tijd hebben onttrokken. Dan zal de Here ons beschermen en bewaren. Dat in de eerste plaats.

We moeten in de tweede plaats bescherming zoeken tegen de duivel door nuchter en waakzaam te zijn. De oproep uit vers 8 om nuchter en waakzaam te zijn, hangt nauw samen met de voorgaande verzen. Want was is nu nuchterheid in dit leven? Is nuchterheid niet de erkenning dat het dwaasheid is om ons niet onder de machtige hand van de God te vernederen. Is nuchterheid niet erkennen dat niemand door zich zorgen te maken één el aan zijn lengte kan toevoegen? Is nuchterheid niet de erkenning dat Gods geboden goed zijn? Is nuchterheid niet de erkenning dat met het ongeloof in ons land ook de liefdeloosheid in ons land is toegenomen? Is nuchterheid niet erkennen dat onttrekking aan de gemeenschap van de kerk vaak begint bij verslapping in het nakomen van een eenvoudige dienst aan de Here. Zoals het bidden en bijbellezen aan tafel. Het bidden voor het slapen gaan. Het nalatig zijn in het bezoeken van de kerkdiensten. En dit is maar geen praat van een dominee die graag wil dat de kerkdiensten goed bezocht worden. Maar gaat u zelf maar na. De namen van degenen die zich in de afgelopen jaren hebben onttrokken. Hoeveel onder hen waren trouw in het bezoeken van de kerkdiensten? De feiten spreken voor zich.

Ja, laten we nuchter zijn en waakzaam. Ja, ook waakzaam. Op onze hoede. Want we zijn niet alleen. We hebben een sterke tegenpartij. Het is als in het voetbal. Onze tegenpartij let heel goed op. Hij staat klaar om ieder foutje af te straffen met een doelpunt. Je kunt hem ook vergelijken met een heel slimme advocaat. Die ieder ondoordacht uitgesproken woord gebruikt om ons onder uit te halen. Maar we kunnen ook blijven bij het beeld van onze tekst. Het beeld van een leeuw die op jacht is en met zijn jagersblik de kudde van Gods schapen onderzoekt. Op zoek naar een schaap dat wat is afgedwaald van de kudde en de herder. Om dat schaap te pakken en te verslinden.

Misschien is wel één van de oorzaken van de onttrekkingen wel deze dat we ons te weinig bewust zijn van deze tegenpartij. We leven in een samenleving die niet gelooft in God en die ook niet gelooft in de duivel. De duivel heeft onze samenleving in slaap gesust door ons te verwennen met rijkdom, door ons zoveel vorderingen te laten maken in de wetenschap dat we zijn gaan denken dat wij het leven in de hand hebben. Wat wel heel slim is van de duivel. Want zo kan hij zijn vernietigd werk doen, zonder dat iemand ingrijpt. Want wie gelooft dat er geen vijand is, zal zich ook niet tegen deze vijand wapenen en verzetten.

Maar wij weten van hem. En wij zien ook zijn vernietigende werk. In onze eigen gemeente. Maar ook in het kerkverband. Want niet alleen wij hebben te maken met onttrekkingen. En we zien het ook in de vele gemeenten waar conflicten binnen kerkenraden of met predikanten onze broeders en zusters berooft van hun geloofsblijdschap. Wij moeten dus voorkomen dat de duivel ons ook in slaap sust met rijkdom en wetenschap. Wij moeten waakzaam zijn. Wakker. Want de duivel is bezig. Als een echte leeuw houdt hij zich verborgen. Hij lijkt er niet te zijn, maar in werkelijkheid ligt hij vlakbij op de loer. Zijn honger is nog lang niet gestild. Klaar om ons te grijpen en te verslinden. Laten we dus nuchter zijn en waakzaam. Dat in de tweede plaats.

We moeten in de derde plaats bescherming zoeken tegen de duivel door samen vast te staan in geloof. Ik had in de inleiding gezegd te zullen terugkomen op wat we als gemeente kunnen doen. Dat wil ik dit derde punt doen. De Here vermaant ons in vers 9 de duivel te weerstaan door vast te staan in het geloof. Nu zijn wij waarschijnlijk geneigd om te denken: ja, ik moet vast staan in het geloof om zo de duivel te kunnen weerstaan. Maar, broeders en zusters, deze vermaning van de Here is allereerst een

vermaning aan de gemeente. Wat duidelijk blijkt uit de toevoeging. Waarin Petrus schrijft: wetende dat aan uw broederschap in de wereld hetzelfde lijden wordt toegemeten.

Laten we beginnen met de luisteren naar wat de Here ons met deze verwijzing naar wil zeggen. De Here wil allereerst onze horizon verbreden. Ik heb net al verwezen naar het feit dat de duivel niet alleen bij ons bezig is. Ook in zustergemeentes is hij bezig. En ook over de grenzen van ons land is hij bezig. Ja, de Here laat ons zien, dat de duivel overal op de wereld bezig is. Op zoek is naar schapen van de kudde van Christus die hij kan verslinden. Dat zegt de Here om ons te troosten. Hij laat ons hier zien dat deze onttrekkingen maar niet puur het gevolg zijn van onze tekortkomingen in Hoogvliet/Spijkenisse. Nee, overal in de wereld gebeurt dit.

De Here laat ons tevens zien dat deze moeiten niet buiten zijn macht liggen. De Here maakt er zich niet makkelijk van af. Hij doet of Hij niets door had. Nee, het is een lijden dat ons wordt toegemeten. Dit lijden valt ons ten deel. Het is een taak van God die Hij ons heeft opgelegd. Om die taak te dragen. Om ons daardoor te ontmoedigen? Nee, zeker niet. Hoe zou dat kunnen? De Heilige Geest heeft Hij zelfs in ons uitgestort om ons te troosten. Nee, maar wel om ons ertoe te brengen dat wij blijven beseffen dat wij in het geloof in God onze kracht moeten zoeken. Om ons er telkens weer van te doordringen dat we ons onder zijn machtige hand moeten vernederen. Om ons er telkens weer van te doordringen dat we nuchter en waakzaam moeten blijven. En dat dus maar niet als eenlingen, maar met elkaar.

In dit opzicht is het goed om nog even Hebrëen 3, vers 12 en 13 erbij te pakken. Aan het opschrift boven deze perikoop ziet u dat het hier gaat om een waarschuwing tegen afval. In dit gedeelte wordt begonnen met een citaat uit Psalm 95. In dit citaat wordt opgeroepen om onze harten niet te verharderen, zoals Israël dat wel in de dagen van Mozes in de woestijn had gedaan. Bijvoorbeeld toen de twaalf verspieters waren teruggekeerd van de verkenning van het land Kanaän. Velen geloofden daarna niet meer dat zij ooit het land in bezit zouden mogen nemen. En daarom had God gezworen: nooit zullen zij tot mijn rust ingaan.

Dat brengt de schrijver van de brief ertoe om de gemeente op te roepen toe te zien op elkaar. En waar moeten ze dan op letten? Ze moeten erop letten dat niemand van hen een boos, ongelovig hart krijgt omdat hij afvalt van de levende God. Hier hadden ook de

woorden uit onze tekst van vanmorgen kunnen staan. Omdat hij zich niet vernedert onder de machtige hand van God. Maar ze moeten als broeders en zusters van de gemeente elkaar dagelijks vermanen. Vermanen leggen wij vaak negatief uit. We zien dat als een opgestoken vingertje. Maar zo wordt het in de bijbel zelden genoemd. Het is veel positiever. Het is aansporen. Het is elkaar erbij houden. Zoals je dat ook doet tijdens een lange fietstocht als iemand de moed begint op te geven. Dan moedig je hem aan. En soms neem je hem op sleeptouw. Of je laat hem zijn vermoeidheid vergeten door hem af te leiden en te wijzen op mooie en blijde dingen.

En dat broeders en zusters moeten wij ook doen ten opzichte van elkaar. Elkaar aansporen, elkaar aanmoedigen, elkaar wakker houden. Omdat die duivel rondgaat en op zoek is naar broeders en zusters uit ons midden die hij kan verslinden. En misschien moeten we maar eens nadenken over vormen waarin we dit meer inhoud kunnen geven. Eén vorm hebben we al. Dat is het huisbezoek. Maar we kunnen moeilijk van de broeders ambtsdragers vragen om elke week bij iedereen langs te gaan. We kunnen ook niet van elkaar verlangen dat ieder van ons naar ieder van ons omziet. Dat lukt niet. Maar in de wijken kunnen we dit mogelijk wel. Het lijkt me goed om hier tijdens eens met elkaar over door te praten.

Zodat we met elkaar weerstand kunnen bieden tegen de duivel. Door ons als één kudde te onderwerpen onder de machtige hand van onze grote Herder Jezus Christus. De leeuw uit de stam van Juda die sterker is gebleken dan de duivel.

Amen